“ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଯଦି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାର ଅଛି ତେବେ ସଚ୍ଚା ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସର୍ବଦା ସଚ୍ଚା ହୋଇ ରୁହ, କୌଣସି ଭୁଲ ହୋଇ ଗଲେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ କ୍ଷମା ମାଗି ନିଅ, ନିଜ ମତରେ ଚାଲ ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ କେବେହେଲେ ଲୁଚି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଈଶ୍□ରୀୟ ପରିବାର ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ଅଛି, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ରାତି ଦିନ ସେବା କରିବାର ହିଁ ଚିନ୍ତା ଲାଗି ରହିଛି, ଯେଉଁମାନେ ଏହିଭଳି ସେବାଧାରୀ, ଆଜ୍ଞାକାରୀ ଏବଂ ବିଶ୍□ସ୍ତ ଅଟନ୍ତି, କେବେହେଲେ ମନମତରେ ଚାଲନ୍ତି ନାହିଁ, ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସଚ୍ଚା ଏବଂ ସ୍□ଚ୍ଛ ହୃଦୟର ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିଛନ୍ତି, ସେମାନେ କେବେ ହେଲେ ଲୁଚି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଗୀତ:- ତୁହ୍ମି ହୋ ମାତା ପିତା....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହି ଗୀତରେ ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତିସ୍ରୁତି କାହାର ଥିଲା? ମାତା-ପିତାଙ୍କ ସହିତ ପିଲାମାନଙ୍କର ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ରହିଛି ଯେ ବାବା ଆମର ତ କେବଳ ଆପଣ, ଆପଣଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆମର ଅନ୍ୟ କେହି ନାହିଁ । ଏହା କେତେ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଏହିଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପିତାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତରେ ଯଦି କେହି ଚାଲନ୍ତି ତେବେ ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଅଛି ସିଏ ନିଶ୍ଚିତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ । କିନ୍ତୁ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ବୁଦ୍ଧି କହୁଛି ଏହା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଯାହାକି କୋଟିକରେ କେହି ଏବଂ କେହି କେହି ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଜଣେ ଜଣେ ମାଳାର ଦାନା ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ମାତ୍‌ପିତା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ମାୟା ଏତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଯେ, ବହୁତ ମୁସ୍କିଲ୍‌ରେ କେହି କେହି ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଉପରେ ଚାଲି ପାରିବେ । ତେବେ ସମସ୍ତେ ନିଜକୁ ପଚାରି ପାରିବେ ଯେ, ପ୍ରକୃତରେ ମୁଁ ମାତ-ପିତାଙ୍କର ହୋଇଛି? ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ବହୁତ ଅଳ୍ପ ଅଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତ ଦେଖ ମାଳା କେତେ କମ୍ ଆତ୍ମାଙ୍କର ହେଉଛି । କେତେ କୋଟି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ୮ ଜଣଙ୍କର ବୈଜୟନ୍ତୀ ମାଳା ତିଆରି ହେଉଛି, କେହି କେହି କହୁଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ କଥା, କରୁଛନ୍ତି ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି - ଦେଖ ଏହା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ୟ୍ୟ କଥା । ବାବା କେତେ ସ୍ନେହରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସୁପୁତ୍ର ବହୁତ କମ ବାହାରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏତେ ଶକ୍ତି ନାହିଁ ଯାହାକି ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିପାରିବେ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ରାବଣର ମତରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଏତେ ଉଚଚ ପଦ ପାଇ ପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ କେହି କ୍□ଚିତ୍ ହିଁ ମାଳାର ଦାନା ହୋଇଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ ଲୁଚି ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ରାତି ଦିନ ସେବାର ହିଁ ଚିନ୍ତା ରହିଥାଏ, ଈଶ୍□ରୀୟ ସମ୍ବନ୍ଧ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ । ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି କୁଆଡେ ବାହାରକୁ ଯାଏ ନାହିଁ । ତେବେ ଏହିଭଳି ସ୍ନେହ ଦୈବୀ ପରିବାର ପ୍ରତି ରଖିବାକୁ ହେବ । ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କର ପିତାଙ୍କ ସହିତ ଏବଂ ଭାଇ-ଭଉଣୀଙ୍କ ସହିତ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ । ଏଠାରେ ତ କାହାର କାହାର ଟିକିଏ ହେଲେ ବାବାଙ୍କ ସହିତଯୋଗ ନାହିଁ । ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ତ ବହୁତ କରୁଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଗାୟନ କରିଥାନ୍ତି, ଏବେ ତ ପିଲାମାନେ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ବିଚାର କର, ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ କେତେ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି, କେତେ ସ୍ନେହରେ ମନେ ମଧ୍ୟ ପକାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ମନେ ହିଁ ପକାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ହେବା ପରେ ମାୟା ଶତ୍ରୁ ହୋଇଯାଉଛି । ଯେତେବେଳେ ବୁଦ୍ଧି ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ମାୟା ଭଲ ଭାବରେ ତଳକୁ ଖସାଇ ଦେଉଛି । ସେମାନେ ନିଜେ ହିଁ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଯାହା କିଛି କରୁଛୁ ତାହା ତଳକୁ ଖସିବା ପାଇଁ ହିଁ କରୁଛୁ । ନିଜ ମତରେ ଚାଲି ତଳକୁ ଖସିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଜଣା ହିଁ ପଡୁ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ କ'ଣ କରୁଛୁ । କିଛି ନା କିଛି ଦୁର୍ବଳତା ବା ତ୍ରୁଟି ତ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ନିଶ୍ଚିତ ଅଛି । କହୁଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ କଥା ଏବଂ କରୁଛନ୍ତି ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା । ନଚେତ୍ ବାବାଙ୍କଠାରୁ କେତେ ଉଚ୍ଚ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ତେଣୁ କେତେ ସତ୍ୟତାର ସହିତ ବାବାଙ୍କ ସେବାରେ ଲାଗିଯିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ମାୟା କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । କୋଟିକରେ କେହି ବାବାଙ୍କୁ ପୁରା ଜାଣିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଏହିଭଳି ହେଉଛି । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍□ସ୍ତ ଏବଂ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ନ ହେବା କାରଣରୁ ସେହି ବିଚରାମାନଙ୍କର ପଦ ଏହିଭଳି ହୋଇଯାଉଛି । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ, ବାବା ଆମେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖି ନରରୁ ନାରାୟଣ, ନାରୀରୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେବୁ । ରାମ-ସୀତା ହେବୁ ନାହିଁ । ହାତ ମଧ୍ୟ ଉଠାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଚାଲିଚଳଣ ବି ତ ସେହିଭଳି ହେବା ଦରକାର ନା । ବେହଦର ବାବା ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ କେତେ ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ । ଏମିତି ବି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ଯେପରିକି ରାଣ ଖାଇଛନ୍ତି ଯେ, ଆମେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବୁ ନାହିଁ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଲୁଚି ରହି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି କାହା ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତେବେ ପ୍ରଥମେ ଦେହ-ଅଭିମାନର ଚାପୁଡା ଲାଗୁଛି ପୁଣି କାମ ବିକାରର । ଯଦି କାମ ବିକାର ନାହିଁ ତେବେ କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ ଅଛି । ଶତ୍ରୁ ତ ସମସ୍ତେ, ମୋହ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ଜିନିଷ ଯାହାକି ସତ୍ୟାନାଶ କରିଦେଉଛି । ଲୋଭ ମଧ୍ୟ କମ ନୁହେଁ । ଏମାନେ ତୁମର ବହୁତ ବଡ ଶତ୍ରୁ ଅଟନ୍ତି । ପାଇ ପଇସାର ଜିନିଷକୁ ମଧ୍ୟ ଚୋରୀ କରିଦେବେ । ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଲୋଭ ଅଟେ ନା । କାହା କାହାର ଚୋରୀ କରିବାର ବହୁତ ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସ ରହିଛି । ଭିତରେ ଭିତରେ ମନ ଖାଇବା ଉଚିତ୍ ଯେ, ମୁଁ ପାପ କରୁଛି ତେଣୁ କ'ଣ ପଦ ପାଇବି । ଶିବବାବାଙ୍କର ଯଜ୍ଞକୁ ଆସି ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଁ ଏଭଳି କାମ କିପରି କରିପାରିବି । ମାୟା ବହୁତ ଓଲଟା

କାମ କରାଇ ଦେଉଛି । ସେମାନଙ୍କୁ କେତେ ବି ବୁଝାଅ ତଥାପି ଅଭ୍ୟାସ ଛାଡୁନାହିଁ । କେହି ତ ନାମ ରୂପରେ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କର ନାମ ରୂପରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସେଣ୍ଟରର ସମାଚାରକୁ ବାବା ଜାଣୁଛନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ କ'ଣ କରିବେ, ବୁଝାଇବାକୁ ତ ପଡିବ ନା । ବହୁତ ଗୁଡିଏ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ରହିଛି ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ କେତେ ସମାଚାର ମଧ୍ୟ ଆସୁଛି । ଚିନ୍ତା ତ ରହୁଛି ନା । ପୁଣି ବୁଝାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଡୁଛି, ମାୟା ମଧ୍ୟ କମ ନୁହେଁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ବିବ୍ରତ କରୁଛି । ଭଲ ଭଲ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି, ବଡ ହେବା ଅର୍ଥ ବଡ ଦୁଃଖ ପାଇବା । ଏଠାରେ ତ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଆମେ ଜାଣିଛୁ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ହୋଇଥିଲା । ଇଶ୍□ରଙ୍କର ହେଲା ପରେ ମଧ୍ୟ ମାୟାର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । କିଛି ନା କିଛି ବିକର୍ମ କରିଦେଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ତ ବହୁତ ବଡ ବଡ କରୁଛନ୍ତି, ବାବା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ନିଶ୍ଚିତ ଚାଲିବି, କିନ୍ତୁ ଚାଲୁନାହାଁନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଦେଖ ମାଳା କେତେ ଛୋଟ ହେଉଛି । ବାକି ତ ସମସ୍ତେ ପ୍ରଜା ହେବେ । ଏହା କେତେ ବଡ ଲକ୍ଷ୍ୟ, ଏଥିରେ ହୃଦୟର ସ୍□ଚ୍ଛତା ବହୁତ ଦରକାର । କଥାରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି - ସତ୍ ତୋ ବିଠୋ ନଚ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସତରେ ଥିଲେ ବସି ବସି ନାଚ, ଖୁସିରେ ରୁହ ଯଦି ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ସତ୍ୟତା ପୂର୍ବକ ଚାଲୁଥିବ, ତେବେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସାଥିରେ ନୃତ୍ୟ କରିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ନୃତ୍ୟ ତ ବିଖ୍ୟାତ ଅଟେ । ରାସଲୀଳା ତ ରାଧାକୃଷ୍ଣଙ୍କର ହିଁ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ରାମଲୀଳା ପରେ ଦେଖାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ନମ୍ବର□ାନରେ ରାଧାକୃଷ୍ଣଙ୍କର ରାସ ହିଁ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । କାରଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସେମାନେ ବାବାଙ୍କ ସାଥିରେ ବହୁତ ବହୁତ ସଚ୍ଚା ରହୁଛନ୍ତି ତେଣୁ କେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଉଛନ୍ତି । ହାତ ତ ବହୁତ ଉଠାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମାୟା କେତେ ପ୍ରବଳ । ଯଦି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛ ତେବେ ତା ଉପରେ ଚାଲିବାକୁ ପଡିବ । ମାୟାର ଭୂତମାନଙ୍କୁ ଘଉଡାଇବାକୁ ହେବ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ପଛେ ପଛେ ସବୁ ଭୂତଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର । ସକାଳୁ-ସକାଳୁ ଉଠି ବାବାଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୁଅ । ବାବାଙ୍କର ମହିମା କର । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯଦିଓ ଭଗବାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମହିମା ତ କାହାର ବି ନାହିଁ । ଯଦି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବେ ତେବେ ମହିମା କ'ଣ କରିବେ - ଲହୁଣୀ ଚୋରୀ କଲା, ଅମୁକକୁ ହଇରାଣ କଲା । ଅକାସୁର ବକାସୁରକୁ ମାରିଲା, ଅମୁକ ଅମୁକ କଲା । ବାସ୍ ଆଉ କ'ଣ କହିବେ । ଏସବୁ ହେଲା ମିଛ କଥା । ଏଥିରେ ସତ୍ୟତା ତିଳେ ମାତ୍ର ନାହିଁ । ତେବେ ରାସ୍ତା କ'ଣ ବତାଇବେ! ମୁକ୍ତି କାହାକୁ କୁହାଯାଏ ତାହା ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ସାରା ବିଶ୍□ ଉପରେ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ତେଣୁ ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ପତିତ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀର ଅର୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନିର୍ବିକାରୀ ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ୧୬ କଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କିନ୍ତୁ ପୁଣି ବି କହୁଛନ୍ତି ସେଠାରେ ରାବଣ, କଂସ, ଜରାସନ୍ଧ ଆଦି ଥିଲେ । ଯଦି କୁହାଯାଉଛି ପବିତ୍ର ହୁଅ ତେବେ କହୁଛନ୍ତି ଦେବତାମାନଙ୍କର ତ ପିଲା ଛୁଆ ଥିଲେ ନା । ଆରେ ତୁମେ ତ ଗାୟନ କରୁଛ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ପୁଣି ସେଠାରେ ବିକାରର କଥା କିପରି ହୋଇପାରିବ । ତେଣୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ନିର୍ବିକାରୀ ହୁଅ, ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି, ସୃଷ୍ଟି ପୁଣି ବଢିବ କିପରି । ସନ୍ତାନ କିପରି ଜନ୍ମ ହେବେ । ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇ ମହିମା ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଘରକୁ ଆସିବା ପରେ ସେହି ମହିମାକୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ପଛକେ ତୁମେ ଯାଞ୍ଚ କରିଦେଖ, ଘରେ ଯାଇ ବୁଝାଅ ତେବେ ବି ମାନିବେ ନାହିଁ । ମନ୍ଦିରର କଥା ମନ୍ଦିରରେ ହିଁ ରହିଲା । ଯଦି ପବିତ୍ର ରହିବା ପାଇଁ କହିବ ତେବେ କହିବେ ବାଃ ବିକାର ବିନା ଦୁନିଆ କିପରି ଚାଲିବ । ସେମାନଙ୍କୁ ଜଣା ହିଁ ନାହିଁ ଯେ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ କିପରି ଚାଲିଥାଏ ।

ପିଲାମାନେ ତ ଗୀତ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିଲେ । ପ୍ରତିଜ୍ଞା ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି - ତୁମ ମତରେ ଚାଲିବୁ କାରଣ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାରେ ହିଁ କଲ୍ୟାଣ ଅଛି । ବାବା ତ କହି ଚାଲିଛନ୍ତି ଯେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲ, ନହେଲେ ଶେଷରେ ମୃତ୍ୟୁ ଆସିଯିବ । ପୁଣି ଧର୍ମରାଜପୁରୀର ଅଦାଲତରେ ସବୁ କହିବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ ଏହି ପାପ କର୍ମ କରିଛ । ନିଜ ମତରେ ରହିବା ଦ୍□ାରା କଳ୍ପ କଳ୍ପର ଦାଗ ଲାଗିଯିବ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ, ଥରେ ଫେଲ୍ ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ଦ୍□ିତୀୟ, ତୃତୀୟ, ବର୍ଷରେ ପଢି ଦେବା ନା । ଏବେ ଯଦି ଫେଲ୍ ହେଲ ତେବେ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଫେଲ୍ ହୋଇଚାଲିବ, ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ ବହୁତ କରିବାକୁ ପଡିବ । ପ୍ରତି ପାଦରେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ନିଜ ଭିତରେ କିଛି ବି ବିକାରର ଆବର୍ଜନା ଯେପରି ନ ରହୁ । ହୃଦୟକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ହେବ । ନାରଦକୁ ମଧ୍ୟ କହିଥିଲେ ନା - ନିଜର ମୁହଁକୁ ଦର୍ପଣରେ ଦେଖ । ତେବେ ସିଏ ଦେଖିଲେ, ମୁଁ ତ ମାଙ୍କଡ ଭଳି ଦେଖାଯାଉଛି । ଏହା ତ ଏକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ । ତେବେ ନିଜକୁ ପଚାରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ କେତେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଛି । ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ବାହାରେ କେଉଁଠି ଘୁରୁ ନାହିଁ ତ? ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ରହୁ ନାହିଁ ତ? ଯେଉଁମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିବେ, ସେମାନେ ସେବାରେ ମଧ୍ୟ ତତ୍ପର ରହିବେ । ତେବେ ସବୁ କିଛି ଯୋଗ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଭାରତର ଯୋଗ ବିଖ୍ୟାତ ଅଟେ । ତାହା ତ ନିରାକାର ବାବା ହିଁ ନିରାକାର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ସହଜ ରାଜଯୋଗ । ଲେଖା ମଧ୍ୟ ହୋଇଛି ନିରାକାର ପରମାତ୍ମା ହିଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଛନ୍ତି । କେବଳ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ, ଆମକୁ ଏହିଭଳି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବାକୁ ପଡିବ । ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବାକୁ ପଡିବ । ପାପର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହି ତାଙ୍କର ସେବାରେ ଲାଗିଯିବାକୁ ହେବ । ଏତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ହେଲେ କିଛି ମେହନତ ତ କରିବାକୁ ହେବ ନା । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ କହୁଛନ୍ତି ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି କମଳ ପୁଷ୍ପ ସମାନ ରହିବା, ଏକଥା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ସଂମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାରେ ବହୁତ ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି କାରଣ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହି ପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗ ବାବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ନିଜେ ଆସି ଯୋଗ ଶିଖାଉଛି, ଏବେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତୁମକୁ ମୋ ନିକଟକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି

ଯୋଗର ଯାତ୍ରା । ତାହା ତୁମର ମିଠା ଶାନ୍ତିଧାମ ଅଟେ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମେ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ଭାରତରେ ଜନ୍ମ ନେବୁ ଏବଂ ପୁରା ବର୍ସା ପାଇବୁ । ତେଣୁ ବାବା ବାରମ୍ବାର ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଉପରେ ଦୃଢ ହୋଇ ରୁହ । ଯଦି ଭୁଲ୍ ହୋଇଯାଉଛି ତେବେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ କ୍ଷମା ମାଗିନିଅ ।

ଦେଖ, ଏହି ସନ୍ତାନଟି କ୍ଷମା ମାଗି ନେବା ପାଇଁ ଖାସ କରି ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଗୋଟିଏ ଦିନ ପାଇଁ ଆସିଛି । ଟିକିଏ ଭୁଲ ହୋଇଗଲା ତେଣୁ ଧାଇଁ ଆସିଛି କାରଣ ମନକୁ ଖାଉଛି ତେଣୁ ଭାବିଲା ସମ୍ମୁଖକୁ ଯାଇ ବାବାଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବି । ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି କେତେ ସମ୍ମାନ ଅଛି । ବହୁତ ପିଲା ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ସ୍ୱାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ବିକର୍ମ କରିଚାଲିଛନ୍ତି, ଜାଣି ମଧ୍ୟ ପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ମୁଁ ତ କହୁଛି ବାଃ ମୋର ସନ୍ତାନ, ବହୁତ ଭଲ । ଟିକିଏ ଭୁଲ୍ ପାଇଁ କ୍ଷମା ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ବାବାଙ୍କର କହିବାର କଥା ହେଲା ଯେ, ଭୂଲକୁ ଶୁଣାଇ କ୍ଷମା ମାଗିନିଅ ନଚେତ୍ ସେହି ପାପ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିବ, ଶେଷରେ ତୁମେ ତଳକୁ ଖସିଯିବ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ଯୋଗ, ଯାହା ଦ୍□ାରା ତୁମେମାନେ ରକ୍ଷା ପାଇପାରିବ । ଯେଉଁ ଯୋଗର ବହୁତ କମି ରହୁଛି । ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ । ଏହା ତ ଯେମିତି ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ ସଦୃଶ, ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ କାହାର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, କିପରି ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ, କେତେ ସମୟ ରାଜ୍ୟ କରିଲେ ପୁଣି ରାଜ୍ୟ କରୁ କରୁ କିପରି ବିକାରର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହେଲେ । ତାଙ୍କ ଉପରେ କେହି ଆକ୍ରମଣ କରିନାହାଁନ୍ତି । ପରେ ଯେତେବେଳେ ବୈଶ୍ୟବଂଶୀ ହେଲେ ସେତେବେଳେ ଯୁଦ୍ଧ ଆଦି ହେଲା । ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ତ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଛଡାଇ ନେଲା । ତୁମେ ପୁଣି ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ରାଜ୍ୟ ନେଉଛ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ମୁଶକିଲରେ ଧାରଣ ହେଉଛି । ଯେଉଁମାନେ କି ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପୁରା ବିଶ୍□ସ୍ତ ଏବଂ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ ମଧ୍ୟ କେହି କେହି ବିଶ୍□ସ୍ତ ଏବଂ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ଥା'ନ୍ତି । କେହି କେହି ଚାକରମାନେ ମଧ୍ୟ ବଡ ବିଶ୍□ସ୍ତ ଥା'ନ୍ତି । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ପଡିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଟଙ୍କା ବି ଉଠାଇବେ ନାହିଁ । କହନ୍ତି ସେଠଜୀ ଆପଣ ଚାବି ଛାଡି ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ, ମୁଁ ଯତ୍ନରେ ରଖିଛି । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ବାବା ତ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ବିବେକ କହୁଛି ଯେ, ଏହି କାରଣରୁ ମାଳାର ଦାନା ହୋଇ ପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ପୁଣି ସେଠାକୁ ଯାଇ ଦାସ ଦାସୀ ହେବେ । ଭଲ ଭାବରେ ପଢୁ ନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥା ହେଉଥିବ । ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ସବୁ କିଛି ଯୋଗ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ପୁରା ନିର୍ଭର କରୁଛି ଯୋଗ ଉପରେ । ମାୟା ଏକଦମ ନାକରୁ ଧରି ନେଉଛି, ଯୋଗ ଲଗାଇବାକୁ ଦେଉନାହିଁ । ଯଦି ଯୋଗ ଥା'ନ୍ତା ତେବେ ସେବା ମଧ୍ୟ ଭଲ ଭାବରେ କରୁଥାନ୍ତେ । ପାପର ଡର ଥା'ନ୍ତା । ଯେପରି ଏହି ସନ୍ତାନ ତ ବହୁତ ଭଲ । ସତ୍ୟତା ଏହିଭଳି ରହିବା ଦରକାର । ଭଲ ଭଲ ପିଲାଙ୍କଠାରୁ ଏହାଙ୍କର ପଦ ଭଲ ଅଟେ । ଆଉ ଯିଏବି ସେବା କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । କିଛି ବି ଶୁଣାଉ ନାହାଁନ୍ତି । କହିଲେ ମଧ୍ୟ ଛାଡୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଗୀତରେ ଦେଖ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛନ୍ତି କିଛି ବି ହୋଇଯାଉ, କେବେ ବି ଏହିଭଳି ଭୂଲ କରିବି ନାହିଁ । ମୂଳ କଥା ହେଲା ଦେହ-ଅଭିମାନର । ଦେହ-ଅଭିମାନରୁ ହିଁ ସବୁ ଭୁଲ୍ ହୋଇଥାଏ । ପିଲାମାନେ ବହୁତ ଭୁଲ କରୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସତର୍କ କରି ଦିଆଯାଉଛି । ବାବାଙ୍କର କାମ ହେଲା ବୁଝାଇବା । ନ ବୁଝାଇଲେ କହିବେ ଆମକୁ କ'ଣ କେହି ବୁଝାଇଥିଲେ! ଏହା ଉପରେ ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ସାବଧାନ ରୁହ । ନଚେତ୍ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିବ । ପୁଣି ସେତେବେଳେ ଆଉ କହିବ ନାହିଁ ଯେ, ଆମକୁ କାହିଁକି ଜଣାଇ ନଥିଲ । ବାବା ସଫା ସଫା ଶୁଣାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଯଦି ଟିକିଏ ବି ପାପ କରିବ ତେବେ ତାହା ବହୁତ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିବ । ପୁଣି ବାବାଙ୍କ ଆଗରେ ମୁଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଉଠାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ମିଛ କହିବା ପାଇଁ ତ ତୋବା ତୋବା (ଛି ଛି) କରିବା ଦରକାର । ଏଭଳି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ, ଶିବବାବା କ'ଣ ଆମକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଆରେ ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ ମଧ୍ୟ ସିଏ ସବୁ କିଛି ଜାଣୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତ ପାପ ଆଉ ପୁଣ୍ୟର ଫଳ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ଯଦି ପାପ କରିବ ତେବେ ତୁମ ପାଇଁ ବହୁତ କଡା ଦଣ୍ଡ ରହିଛି । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛ ତେବେ ତା' ବଦଳରେ ଦୁଇଟି ଯାକ କାନ କଟାଇବା ଅର୍ଥାତ୍ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବା ତ ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ନା । କହୁଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ କଥା ଆଉ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ । ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁନାହାଁନ୍ତି ତେବେ କୁହ ତାଙ୍କର ଗତି କ'ଣ ହେବ? ସତ୍ୟ ଖାଇବା, ସତ୍ୟ କହିବା, ସତ୍ୟ ପିନ୍ଧିବା.... ଏହି କଥା ମଧ୍ୟ ଏହି ସମୟର ଅଟେ । ଯେହେତୁ ବାବା ଆସି ଶିଖାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କ ସହିତ ସବୁ କଥାରେ ସଚ୍ଚା ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆଚ୍ଛା! ଏଭଳି ସଚ୍ଚା ବିଶ୍□ସ୍ତ, ଆଜ୍ଞାକାରୀ ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତପିତା ବାପଦାଦାଙ୍କର ସ୍ନେହ ସ୍ମୃତି ଏବଂ ଗୁଡ୍ମର୍ଣ୍ଣି । ରୁହାନୀ ବାବାଙ୍କର ରୁହାନୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସତ୍ୟତା ପୂର୍ବକ ବାବାଙ୍କର ସେବାରେ ଲାଗିଯିବାକୁ ହେବ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍□ସ୍ତ, ଆଜ୍ଞାକାରୀ ହେବାକୁ ହେବ । ଈଶ୍□ରୀୟ ପରିବାର ପ୍ରତି ସଚ୍ଚା ସ୍ନେହ ରଖିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଶ୍ରୀମତ ସହିତ ମନମତ ବା ରାବଣମତର ମିଶ୍ରଣ କରିବାର ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହେଁ ଏହି ପ୍ରତିଜ୍ଞାରେ ଦୃଢ

ଭାବରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ହୃଦୟକୁ ଶୁଦ୍ଧ, ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ଏହି ହୀରା ତୁଲ୍ୟ ଯୁଗରେ ହୀରାକୁ ଦେଖୁଥିବା ଏବଂ ହୀରୋ ପାର୍ଟ କରୁଥିବା ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହୁଅ ।

ଯେପରି ରତ୍ନ ବ୍ୟବସାୟୀର ଦୃଷ୍ଟି ସର୍ବଦା ହୀରା ଉପରେ ହିଁ ରହିଥାଏ, ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ରତ୍ନ ବ୍ୟବସାୟୀ ଅଟ, ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ପଥର ଆଡକୁ ନଯାଉ, ସର୍ବଦା ଆତ୍ମା ରୂପୀ ହୀରାକୁ ହିଁ ଦେଖ । ସମସ୍ତଙ୍କର ବିଶେଷତା ପ୍ରତି ହିଁ ତୁମର ଦୃଷ୍ଟିଯାଉ । ସଂଗମଯୁଗ ମଧ୍ୟ ହୀରା ତୁଲ୍ୟ ଯୁଗ ଅଟେ । ତୁମର ପାର୍ଟ ମଧ୍ୟ ହୀରୋ, ଯୁଗ ମଧ୍ୟ ହୀରାତୁଲ୍ୟ, ତେଣୁ ସର୍ବଦା ହୀରାକୁ ହିଁ ଦେଖୁଥାଅ ତେବେ ଯାଇ ନିଜର ଶୁଭ ଭାବନାର କିରଣ ସବୁଆଡେ ବିଚ୍ଛୁରିତ କରିପାରିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଏହି କଥା ଉପରେ ହିଁ ବିଶେଷ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ଏହିଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥୀକୁ ହିଁ ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥୀ କୁହାଯାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ବା ବିଶ୍□କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ନିଜକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***